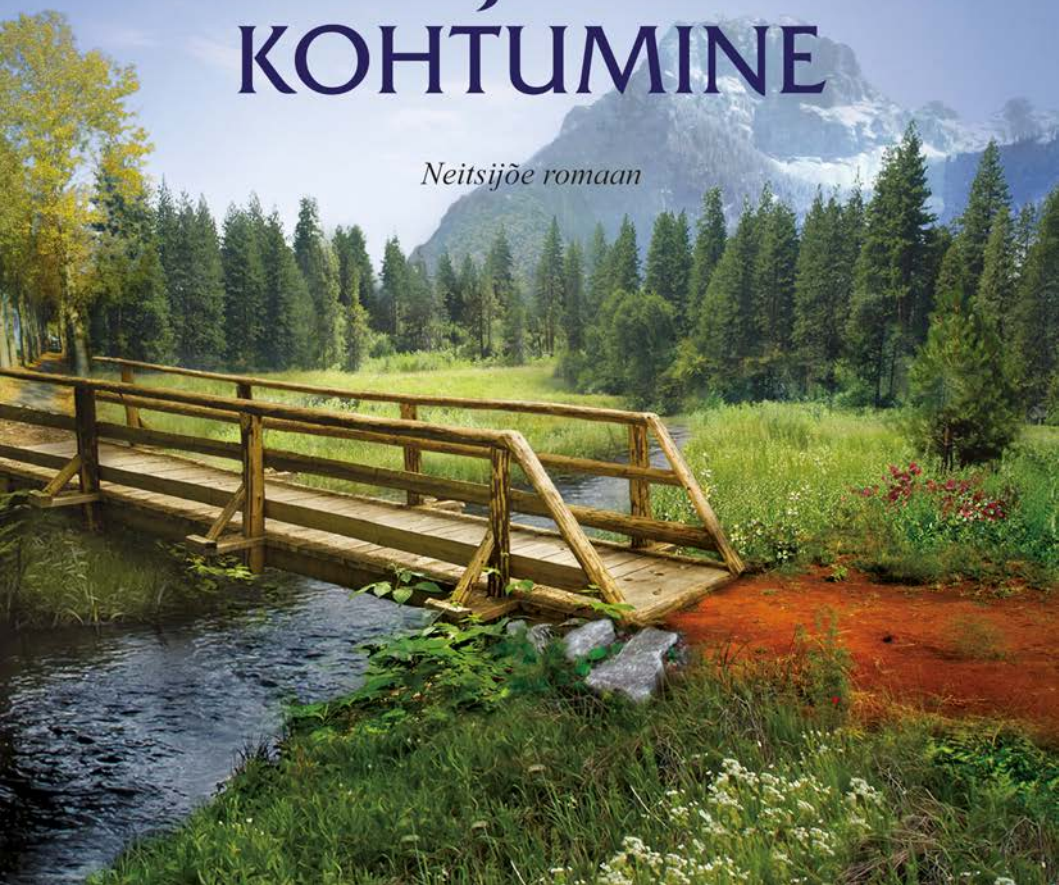

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

VARJATUD KOHTUMINE

Neitsijõe romaan

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Hidden Summit
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2012 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E05413022
ISBN 978-9949-82-915-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

Brie Valenzuela jõi oma suure late lõpuni ja silmitses tühja tassi. Ta oli oodanud kohvikus üle tunni aja ja teinud näo, et loeb süvenenult ajalehte, kuid mida rohkem aeg edasi liikus, seda murelikumaks ta muutus. Mees, kellega ta pidi kohtuma, oli mörva pealtnägija ja vajab pelgupaika. Vastuteenena ühele kolleegile Sacramento ringkonnaprokuratuurist pidi Brie organiseerima tunnistajale Neitsijõe elu- ja töökoha ning kui too jäi kontaktisikuga kohtumisele hiljaks, oli põhjust muretseda.

Brie kibeles Sacramentosse helistama, kuid ei soovinud kedagi ärevile ajada. Selle asemel tellis ta baarmenilt uue late.

Tunnistaja, kelle uus nimi oli Conner Danson, oli näinud väga tuntud ja prominentset Sacramento ärim meest teise mehe pihta tulistamas. Danson oli parajasti oma rauapoe taga prügi välja viimas, kui see juhtus, ja ta nägi kõike pealt. Ta oli helistanud politseisse ja olnud kuriteo ainuke tunnistaja. Tänu kiirele teatamisele leiti äri-mehe autost verd, kuigi sõidukit oli puhastatud, kuid relva ei leitud. DNA-analüüsid olid kinnitanud, et veri kuulus ohvrile. Ent varsti pärast vahistamist põles Danson rauapood maatasa ja tema kodutelefoni kõneposti jäeti ähvardus: Seekord pääsesid, kuid rohkem sa meil käest ei lipsa.

Ilmselgelt oli Regis Mathisel, ühiskonna olulisel tugisambal, palju „sidemeid“.

Brie oli mõne aasta eest ringkonna abiprokuröri Maxi ehk Ray Maxwelliga koos töötanud. Praeguseks oli Maxist saanud ringkonnaprokurör. Mees kahtlustas, et tunnistajate anonüümsuse tagamisega võib olla probleeme, kuid polnud kindel, kas info lekib tema enda või föderaalpolitseiüleva büroost. Ettevaatliku inimesena pani ta aluse isiklikule tunnistajakaitseprogrammile. Ta ei kavatsenud riskida avalikkuses palju kajastatud mõrva ainukese tunnistaja kaotamisega. Neitsijõgi oli suurepärane valik.

Alles paarikümne minuti pärast avanes uks ja sisse astus mees, kes ei paistnud esmapilgul sugugi tunnistaja moodi. Esiteks oli ta liiga noor, et pidada edukat rauapoodi, mis varustas ehitajaid. See kutt oli kõige rohkem kolmekümne viie aastane. Ja tabavama kirjelduse puudumisel: *kuum*. Saja kaheksakümne kaheksa sentimeetri pikkune mees oli nagu sõjaratsu, kelle lahtiste hõlmadega nahkjaki alt paistis valge T-särk ja selle sees pungitasid lihased. Laiad õlad, kitsad puusad, madala värvliga teksapüksid, pikad jalad. Hoolimata eriti õnnetust ilmest oli tema nägu täiuslikult sümmeetriline: nurgeline lõug, sirge nina, tihedad kulmud ja sügavad tumesinised silmad. Peale selle kandis ta väga nägusalt põetud vuntse ja kitsehabet.

Mees tõstis pea ja vaatas Brie poole. Brie tõusis ja kõndis tulijale vastu. Ta ajas käed laiali. „Kallista mind, Conner. Nagu oleksime vanad sõbrad. Mina olen Brie Valenzuela.“

Mees kuuletus pisut vastumeelselt ja kahmas Brie õblukese keha oma embusse. „Meeldiv tutvuda,“ pomises ta vaikselt.

„Istu. Toon sulle kohvi. Milline sulle meeldib?“

„Vana hea must kohv.“

„Kohe toon.“ Brie läks leti juurde, tellis kohvi ja naasis sellega lauda. „Niisiis,“ jätkas ta, „oleme enam-vähem ühealised. Võime teha näo, et oleme kolledžiaegsed sõbrad.“

„Ma ei käinud eriti kolledžis,“ tunnistas mees. „Ainult ühe semestri.“

„Sobib. Kui vana sa oled?“

„Kolmekümne viiene.“

„Kas sa pole pisut noorevõitu, et edukat äri omada?“

„Ma *omasin* seda,“ parandas Conner ja muutus süngeks. „See kuulus mu isale. Ta suri tosin aastat tagasi, aga ma olen selles poes üles kasvanud. Võtsin ohjad üle.“

„Ah soo,“ kostis Brie. „Niisiis, oleme kolledžiaegsed sõbrad. Pärast seda, kui Colorado Springsi ehitusfirma, kus sa töötasid, kinni pandi, tulid siia uusi väljakutseid otsima. Selles ümbrikus on sinu täielik ajalugu, ehkki Max leppis sinuga kindlasti juba kõik kokku.“

Conner noogutas. „Ja andis mulle uue dokumendi. Veoki sain täna hommikul Vacaville’ist kätte.“

„Reserveerisin sulle väikese puhkemaja. Väga väikese, aga mugava. See on ajutine ja sa võid seda inimestele öelda. Minu sõber Paul Haggerty on ehitaja. Ta annab sulle tööd, kas või terveks suveks. Suvi on kiire ehitushooaeg. Tänu sellele on sul kuus kuud aega, aga nii palju pole vajagi. Ma loodan.“

„Kes minust teavad?“ tahtis Conner teada.

„Minu abikaasa Mike ja mina. Mike peabki teadma. Ta ei ole lihtsalt väikelinnavõmm, vaid Los Angelese politseijaoskonna ülikogenud detektiiv. Teiste jaoks oled täiesti anonüümne. Kuule, mul on väga kahju, et pead seda läbi elama, aga tänan sind osariigi nimel, et oled valmis tunnistama.“

„Proua, ärge mind tänage. Mul ei ole valikut,“ kohmas mees. „Ja ärge äikesetormi ajal minu lähedal seiske, sest olen täielik piksemagnet. Minu elu on möödunud aastaga üdini põrguks muutunud.“

Brie kortsutas kulmu. „Ära ütle mulle proua,“ keelas ta. „Minu nimi on Brie ja ma aitan sind. Näita veidi tänulikkust. Sa pole ainuke inimene maailmas, kel on viltu vedanud. Minagi olen oma osa saanud. Näe, tõin sulle uue mobiiltelefoni. Number on siin. Piirkonnakood on Colorado Springsi oma ja ringkonnaprokuratuur tasub kõik arved. Mägedes, metsas ega Neitsijõe asulas pole levi, aga kui viibid lagendikel, ehitusplatsidel või siin, Fortuna kandis, siis on levi olemas. Ning,“ jätkas ta suurt ümbrikku mehe ette libistades,

„siin on juhtnöörid Riordani puhkemajade ja Paul Haggerty kontori juurde jõudmiseks. Ja kohalikku Neitsijõe grillbaari: seal pakutakse head sööki. Ära end purju joo ega südant puistama hakka, muidu pead mujale kolima. Kui nii kaua elad.“

„Ma ei joo end purju.“

„Parem karta kui kahetseda,“ pomises Brie. „Kui midagi vajad, helista minu numbrile. Ära ringkonnaprokuröri poole pöördu. Ta võtab sinuga minu kaudu ühendust. Asi on tõsine, Conner. Sul ei ole valikut. Olenemata sellest, kas nõustud ütlusi andma või mitte, on vahele jäänud mõrtsukal vahendid sinu ärakoristamiseks. Ametivõimud on teda alati sedasorti meheks pidanud, olgugi et ta näib väärikas.“

„Võta teatavaks,“ ütles Conner Briele, „et kui mul poleks öde ja öepoegi, siis võtaksin selle tüübi liistule, sest: A – mina olen *sedasorti* mees, ja B – mul on juba ammu ükspuha.“

„Katiega võib midagi juhtuda lihtsalt sellepärast, et ta on sinu sugulane. Pea meeles, et kui öega räägid, ei tohi talle oma asukoha kohta vihjeid anda. Äрге rääkige ajavööndist, ilmast ega maastikust, näiteks sekvoiametsadest. Pole mõtet riskida. Ajame selle asja joonde, mis?“

Conner kergitas hääletuks toostiks kohvitassi. „Jajah.“

„Sea end puhkemajas sisse. Kohtu töö asjus Pauliga. Kui oled paigas, kutsun su õhtusöögile. Võib-olla aitab vestlus Mike'iga su närve rahustada.“

„Sa ei kujuta ettegi, missugune mu viimane aasta on olnud...“

Brie puudutas mehe kätt, nii et juhuslikule pealtvaatajale võinuks jääda mulje sõbralikust žestist, kuid tema hääletoon oli kindel. „See on kindlasti olnud täielik põrgu. Kas ma tohin meelde tuletada, et osutan lihtsalt vanale sõbrale teenet? Olen valmis ringkonnaprokuröri pärast nahast välja pugema, sest ta on hea inimene ja ma olen talle tänu võlgu. Meil on missioon. Sa oled mu kolledžiaegne sõber, nii et pinguta veidi ja ürita käituda meeldivalt. Ma ei taha, et mu vend ja head sõbrad peaksid imestama, miks ma mingisugusele *sitapeale* elu- ja töökoha otsisin! Niisiis...“

„Vend?“ küsis Conner.

„Jah. Töötasin Sacramentos ringkonnaprokurööri abina, aga siin olen vabakutseline. Mul on abikaasa ja väike tütar. Tulin siia pakku, kui valmistusin ühe vägistaja vastu tunnistama. Pärast kohtuprotsessi jäingi siia.“

Conner neelatas kuuldavalt. „Ah et vägistaja? Keda ta vägistas?“

„Mind,“ vastas Brie. „Kõigepealt pääses ta süüdistusest – mina olin prokurör. Seejärel ta vägistas mu ja üritas mind tappa. Ühesõnaga, ma aiman, mida sa võid läbi elada...“

Conner vaikis tükk aega. Ta oli olnud juba mitu aastat õe ja õepoegade peamine ülalpidaja. Ta nuputas paratamatult, mida ta tunneks, kui Katiega midagi sarnast juhtuks. See pani tal kõhus keerama. Viimaks neelatas ta kõvasti ja küsis: „Kas võtsid ta vahele?“

„Eluaegne vanglakaristus, võimaluseta tingimisi vabaneda.“

„Siis läks sul hästi.“

„Sinu kitsehabe,“ märkis Brie ning puudutas oma ülahuult ja lõuga. „On see uus?“

„Mulle soovitati põgusat muutumist,“ möönis mees.

„Ah soo. Nojah, nagu ma aru saan, vajad sa aega kohanemiseks. Helista mulle, kui ärevus kallale kipub, aga praegu ürita meie piirkonda nautida. Siin on uskumatult ilus. Oleks võinud ka hullemini minna.“

„Nojah,“ kohmas Conner. „Tead, mul on kahju, et sa pidid midagi sellist läbi elama.“

„See oli kohutav. Aga see on möödanik, nagu varsti sinugi puhul. Siis võid puhtalt lehelt alustada. Ee, Conner? Sa ei näe sugugi halb välja, aga praegu pole sobiv aeg kohtamas käia, mõistad?“

„Pole probleemi,“ vastas mees. „Seda polnud mul plaaniski.“

„Tore. Vist,“ lausus Brie ja tõusis. „Kallista mind nagu vana sõpra.“

Conner ajas käed laiali. „Aitäh,“ ütles ta karuselt.

Conner sõitis juhtnööride järgi Neitsijõe. Conner Danson oli varem olnud Danson Conner, Conneri rauapoe omanik. Tema ees- ja perekonnanimi olid lihtsalt ära vahetatud ja sellega oli harjuda lihtsam

kui täiesti uue nimega. Dansonini nimi oli nende peres ammu kasutusel ja kuulus ühele ammusele vaarisale. Vanemad, õde, õepojad ja eksnaine olid teda alati Dannyks kutsunud. Ent tööl kutsuti teda Conneriks, vahel Coniks või isegi Connieks. Tal polnud raske harjuda uuele nimele reageerima. Ta oli pikka kasvu, pruunide juuste ja siniste silmadega. Tal oli parema silma all väike arm, üks hammas suus pisut viltu ja vasakul põsel lohuke.

Viimased viis aastat olid olnud katsumus ja viimane aasta täielik luupainaja.

Conner ja tema õde Katie olid pärinud isa äri: Conneri puutöö- ja rauapoe. Ehitamine ja rauapoe pidamine polnud sugugi kerge, vaid füüsiliselt raske töö. Conneri lihased olid auga välja teenitud. Nad olid tellinud väljast köögi- ja vannitoatöid ning müünud äriklassi rauakaupu, tiseritooteid, seadmeid, lisasid ja puitu ehitusettevõtjatele. Conner oli töötanud täiskohaga ja umbes kümne alluvaga ning Katie oli tegelnud raamatupidamisega, enamasti kodust, et saaks oma kaksikute poiste eest hoolitseda. Nende kaup oli olnud tippkvaliteediga ja äri oli õitsenud.